

slaget medtaget en overgangsregel, hvorefter den hidtidige skattefrihed for disse ydelser bevares.

Efter de særlige beskatningsregler, der gælder for tilflyttere, skal skatteansættelsen for disse skatteydere normalt foretages på grundlag af indkomsten i skattepligtsperioden. For skatteåret 1966-67 vil der i skattepligtsperioden (1. april 1966—31. marts 1967) i nogle få tilfælde ske udbetaling til tilflyttere af ydelser i henhold til den nye invalidepensionslov. Man har derfor fundet det nødvendigt at indføje en udtrykkelig hjemmel til skattefrihed for disse skatteydere, jfr. forslagets § 2, stk. 3.

Til nr. 2.

Ifølge den foreslåede § 7, *litra n*, skal *boligsikringsydelser*, der udredes i henhold til den kommende lov om boligsikring, ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Bestemmelsen svarer til den gældende regel i lov om boligbyggeri § 93 (lovbekendtgørelse nr. 239 af 15. juni 1965).

Til nr. 3.

Bestemmelserne i § 14 A om fastsættelse af *lejeværdi for énfamiliehuse* foreslås ændret under hensyn til de boligpolitiske aftaler af 18. januar 1966, hvor det er forudsat, at den på grundlag af 13. almindelige vurdering fastsatte lejeværdi for énfamiliehuse forhøjes inden for den såkaldte normaliseringsperiode med $\frac{1}{4}$ pct. årlig i otte år. Lejeforhøjelserne i den i boligaftalerne fastlagte normaliseringsperiode begynder den 1. april 1967. Det foreslås derfor, at lejeværdiforhøjelserne for énfamiliehuse får virkning for indkomstbeskatningen fra og med det skatteår, der begynder den 1. april 1967, d. v. s. skatteåret 1967-68.

Udgangspunktet for den årlige forhøjelse med $\frac{1}{4}$ pct. er taget i de regler, der blev gennemført ved den 1. november 1965 foretagne ændring af ligningsloven. Ifølge disse regler fastsættes lejeværdien for ejendomme, der kun indeholder én selvstændig lejlighed, som tjener til bolig for ejeren, til 2 pct. af ejendomsværdien ved den vurdering, der har virkning for det pågældende skatteår. Anvendes en væsentlig del af ejendommen til ejerens erhvervsvirksomhed, ansættes lejeværdien af den del af ejendommen, der benyttes til bolig for ejeren, efter et skøn.

Ifølge forslaget forhøjes procentsatsen til $2\frac{1}{4}$ pct. Forslaget tager således alene sigte på det førstkomende skatteår, idet det herved er forudsat, at der ved senere ligningslove foretages yderligere forhøjelser af procentsatsen i overensstemmelse med de boligpolitiske aftaler.

I § 14 A foreslås endvidere optaget nogle bestemmelser om *ejerlejligheder*. Bestemmelserne herom

må ses i sammenhæng med lov nr. 199 af 8. juni 1966 om ejerlejligheder, der er trådt i kraft den 1. juli 1966.

I § 14 A, stk. 1, er medtaget en bestemmelse om, at lejeværdien af ejerlejligheder skal ansættes skønsmæssigt. Det følger af hovedreglen i statskatte-lovens § 4, stk. 1 b, 2. punktum, at det ved denne skønsmæssige ansættelse skal tilstræbes at ansætte lejeværdien til det beløb, der kunne opnås i leje af ejerlejligheden.

De praktiske hensyn, der i sin tid begrundede procentreglen for énfamiliehuse, gør sig ikke i samme grad gældende for ejerlejligheder. For énfamiliehusene ville det være meget vanskeligt at arbejde med en ordning, hvorefter lejeværdien skulle sættes til, hvad der kunne opnås ved udleje af huset. Vanskelighederne skyldes, at ligningsmyndighederne kun ville have et meget beskedent sammenligningsgrundlag vedrørende énfamiliehuse, der faktisk lejes ud. For tofamiliehuse har man haft værdien af det udlejede som grundlag for ansættelsen af lejeværdien. På tilsvarende måde vil der for ejerlejligheder være et sammenligningsgrundlag vedrørende tilsvarende lejligheder i udlejningsejendomme. De lejevurderinger, der skal foretages i henhold til lov nr. 192 af 3. juni 1966 om lejevurdering, vil her kunne blive et værdifuldt hjælpemiddel for ligningsmyndighederne.

Den fordel, som den forholdsvis lave lejeværdiprocent har medført for énfamiliehusene, er efterhånden i betydeligt omfang blevet kapitaliseret ved køb og salg af énfamiliehuse. Hensyn til nuværende énfamiliehusejere, der har betalt en forholdsvis høj købesum på grund af denne kapitalisering, har gjort det rimeligt at udvise en vis varsomhed med ændringer i lejeværdireglerne for disse huse; et tilsvarende hensyn gør sig imidlertid ikke gældende for ejerlejligheder, hvor der ifølge sagens natur endnu ikke kan være sket nogen kapitalisering af en skattemæssig fordel.

Bestemmelsen i § 14 A, stk. 2, om standardfradrag for ejere af én- og tofamiliehuse foreslås udvidet til også at gælde for ejere af ejerlejligheder.

Standardfradraget udgør 1 pct. af ejendomsværdien ved den vurdering, der har virkning for det pågældende skatteår. Ud over standardfradraget kan skatteyderen fradrage prioritetsrenter og ejendoms-skatter. Standardfradraget træder således i stedet for fradrag for alle andre driftsudgifter såsom vedligeholdelse, forsikringer, renovation m. v. Det kan dog højst udgøre 2.000 kr. pr. selvstændig lejlighed og skal mindst være 400 kr. pr. selvstændig lejlighed.

Standardfradraget for én- og tofamiliehuse tjener bl. a. et forenklingssøjemed, idet skatteyderne og